Didmiestis

2017 m. balandžio 13 d. Nr. 14 (197)

Priimame skelbimus, kainos nuo 1 Eur

Kiekvieną KETVIRTADIENĮ

www.didmiestis.lt

PLATINAMAS *VIS DAR* NEMOKAMAI!

Tikėjimas – ugnis, kurią tu gali perduoti...

Nuotrauka iš vienuolyno archyvo

2-3 p.

Šv. Velykos – Kristaus prisikėlimas – kviečia džiaugtis visomis mums suteiktomis Dievo dovanomis: kiekviena dovanota diena, kiekvienu mums duotu žmogumi ir Dievo kūrinija. Išgyvenkime šią didžią Dievo Gailestingumo malonę savo širdyse ir gyvenime ne tik šv. Velykų rytą, bet ir kasdien vis iš naujo. Tęskime ją gailestingumo darbais, kad patirtume mums suteiktą gyvenimo džiaugsmo pilnatvę.

nkant šventes

Brolis kunigas Gediminas Numgaudis OFM: „Visada buvau įsitikinęs, kad reikia šaknis gydyti, o ne kamieną kirsti“

Br. kunigas Gediminas Numgaudis OFM (Mažesniųjų brolių ordinas – lot. Ordo Fratrum Minorum).

Į Pakutuvėnus, arba tiesiog Pakūtą, būrelis „Didmiesčio“ darbuotojų vykstame penktadienį, kai vyksta Šlovinimo vakarai. Brolių pranciškonų apgyvendinta vieta tapo vilties šaltiniu daugeliui pavargusių žmonių.

Mus pasitinka brolis Gediminas Numgaudis OFM, ištiesia draugišką ranką, nužvelgia šiltu ir giliu žvilgsniu. Viso pokalbio metu keri gilus, tylus balsas, kuriame jaučiama begalinė meilė bei atsidavimas Dievui ir žmonėms. Norėjęs vaikystėje būti dailininku, menininku ar nardytoju, mat žavėjo povandeninis pasaulis, brolis Gediminas pasirinko kunigo kelią. Menininko ugnelė neišblėso – ją perduoda per fotografiją. Be to, yra A. Stonio filmo „Avinėlio vartai“ įkvėpėjas. Kinas jam – evangelizacijos būdas, gerosios naujienos skleidimas, bendravimas su žmonėmis.

– Keturiolikmetis įsiliejote į Eucharistijos bičiulių sambūrį. Kaip radote kelią į šį judėjimą ir kokią veiklą vykdėte?

– Mama auklėjo tikėjimo dvasia, tik aiškinimas buvo primityvus. Grupės nariai kalbėjosi apie tikėjimą, pogrindinė slapta organizacija namuose, privačiai – tai mane paauglį intrigavo ir įtraukė. Buvusi mokytoja, seselė vienuolė Jadvyga Žiliūtė žodžiu perpasakojo Dievo tautos – žydų – istoriją. Mes patys ranka rašėm Bibliją paveikslėliuose

„Vienas iš aktualiausių prakeikimų man – Dievo pažadėtas prakeikimas, duotas pažadas Abraomui: „Laiminsiu tave laiminančius ir prakeiksiu tave keikiančius“.

– aš iliustravau, mergaitės tekstus rašė. Be to, skaitydavome ir nepriklausomos Lietuvos spaudą, kurios turėjo seselė Jadvyga.

– Koks jūsų kelias po seminarijos ir kaip patekote į Pakutuvėnus?

– Po seminarijos įšventinus į kunigus, brolis Astijus Kungys rezervavo mane darbui su jaunimu. Neleido, kad mane visiškai prarytų pastoriavimas parapijoje. Pakutuvėnai atsirado kaip darbo su jaunimu pasekmė. Norėjau kurti jaunimui stovyklas, kad galėtų per maldą, tikėjimą, sąlytį su gamta, žeme pagilinti savo tikėjimą. Buvo trys kryptys – malda, žemės darbai ir evangelizacija. Taip pat norėjau priimti ir krizės ištiktus žmones bet kuriuo paros metu. Tačiau atėjo ir priklausomybių turintys žmonės, kurie irgi padiktavo kai kurias sąlygas.

„...ne aš, Viešpats darė, o aš... daugiau ar mažiau tik maišydavau su savo įsivaizdavimais, supratimais.

– Oficialiai „Susitaikymo sodyba“ buvo įkurta 2007 metais, nors sodybos ištakos siekia 1991-ųjų vasarą, kai pirmieji brolių pranciškonų naujokai atvyko į Pakutuvėnus rekolekcijoms. Kaip gimė idėja priklausomybių turintiems žmonėms pasiūlyti pagyventi „Susitaikymo sodyboje“?

– Apie priklausomybės žmones pradžioje negalvojau, man, pirmiausia, rūpėjo evangelizacija, krizės ištikti žmonės, gerosios žinios skleidimas. Visada buvau įsitikinęs, kad reikia šaknis gydyti, o ne kamieną kirsti. Tiesiog Viešpats atsiuntė man narkomanus ir alkoholikus, kurie susibūrė per misijas, ieškojo pagalbos, prašė maldos. Pasimeldi už juos – o kas toliau... žmogų reikia palydėti atgailos kelyje, padėti atsiplėšti nuo aplinkos, kuri daro žalingą įtaką. Taip vieną po kito ir priėmiau. Pradžioje buvo darbo, maldos terapija, paskui atsirado Minesota, bandoma įsisavinti 12 žingsnių programą. Nelabai kas čia nuo manęs priklausė – ne aš, Viešpats darė, o aš... daugiau ar mažiau tik maišydavau su savo įsivaizdavimais, supratimais.

– Sakėte, kad priklausomybių turintys žmonės jus daug ko iš-

Pradžioje buvo malda, žemės darbai ir evangelizacija.

mokė ...

– Pirmiausia, aš mokiausi įsiklausyti, suprasti kitą žmogų, o ne kad tik manęs klausytųsi. Skaudu, kad ir manęs neišgirsta, bet, svarbiausia, išgirsti kitą, išgirsti Dievą, ką jis nori per tuos žmones pasakyti, nenustatyti diagnozes kitiems žmonėms, nustoti spręsti už kitus, bet leisti patiems įsivardyti, ko jam pačiam reikia. Todėl, kai sako, kiek aš daug čia padariau, sakau – kiek čia daug Dievas padarė mane gelbėdamas, kiek daug žmonių turėjo atvesti čia į Pakūtą, kad mane išmokytų. Dar vis jaučiuosi ne viską supratęs ... ir vis dar Pakūtoje.

– Norėtųsi pagvildenti ir kitas „priklausomybes“, mūsų gyvenimo negeroves. Dabar ir Lietuvą pasiekė žaidimas „Mėlynasis banginis“, skatinantis paauglius, vaikus žudytis. Kodėl tiek daug smurto, kaip jį suvaldyti?

– Jūs manote, kad kompiuteriai verčia žudytis... Turiu įtarimą, kad kiti dalykai – dvasiniai – provokuoja žudytis, o ne technologijos, kurios tik gali pasitarnauti vienai ar kitai jėgai. Mes turime reikalų su prakeikimais, okultizmu, kuris klesti Lietuvoje. Dievo žodis įspėja – ne kiekviena dvasia tikėkite, ištirkite dvasias. Kai žmogus nepažįsta tikrojo Dievo, iš dvasinio alkio pasiduoda visokiems „dvasiukams“, nekenčiantiems žmogaus, vadinamiems įvairiais vardais: Melo tėvu, Melo dvasia, Dvasia melagė, Plėšikas, Žmogžudys, Brolių kaltintojas ir pan. – jos pagal tai, kaip įvardintos, ir veikia. Žmogų tokia dvasia ir apgauna, ir apiplėšia, ir veda į savižudybę per vienišumą, neviltį, įskaudinimus. Išsigelbėjimas – atgaila, sugrįžimas pas Dievą, visa širdimi atsižadėjus nuodėmių, nepamirštant ir istorijos nuodėmių,

„Turiu įtarimą, kad kiti dalykai – dvasiniai – provokuoja žudytis, o ne technologijos, kurios tik gali pasitarnauti vienai ar kitai jėgai.

t. y. karo nusikaltimų, raudonojo teroro košmaro, žydų genocido. Čia matau išeitį – susitaikymą su Dievu, vienas su kitu, rasių, tautų, tikėjimo kelių susitaikymas.

Jėzaus vardas žydiškai skamba „Ješua“ (*Yeshoua*) ir reiškia „Viešpats gelbėja“. Jėzus mus gelbsti iš visų tų dvasinių bėdų, kurios formuoja mūsų būdą, turi įtakos ir mūsų sveikatai – tiek dvasinei, tiek fizinei, tiek psichinei. Jėzus kvietė atsiversti, tikėti Evangelija, patikėti

Be Šventosios Dvasios pagalbos neįsivaizduoju, kaip žmogus gali džiaugtis Jėzaus prisikėlimu.

Dievo Žodžiu, Dievo meile, Dievo atleidimu, atsižadėti nuodėmės ir gyventi Dievo Žodžiu.

– Kalbėjote apie prakeikimą. Gal galite paaiškinti, kodėl jie mus paliečia?

– Vienas iš aktualiausių prakeikimų man – Dievo pažadėtas prakeikimas, duotas pažadas Abraomui: „Laiminsiu tave laiminančius ir prakeiksiu tave keikiančius“. Kas keikia Abraomo palikuonis, tai yra žydus, tas užsitraukia ir Dievo prakeikimą. Lietuviai pasižymėjo entuziazmu ir sadizmu plėšiant žydų namus, juos žudant, tyčiojantis iš jų, smurtaujant prieš juos. Gajūs prakeikimai ir smurtas artimoje aplinkoje, šeimoje. Jie vienas kitą prakeikia, siunčia po velnių arba linki, kad kas atsitiktų – tai ne žaidimas. Prakeikimai mums sugrįžta patiems. O kiek dar burtininkų, ekstrasensų turime, kurie juodą darbą daro. Dievo žodžio tiesoje – tai nelaimė tautai.

– Artėja gražios šventės, dažnai prabylama apie gėrį, susitaikymą, atleidimą. Bet juk tai turi būti nuolatinis kiekvieno doro žmogaus kelias. Ko jūs mums palinkėtumėt?

– (Atsidūsta) Oi, kad žinočiau, ko palinkėti – tai linkėčiau ir linkėčiau. Galėčiau palinkėti to, ką aš darau kasdien. Neišskirdami to laiko, kiekvieną dieną turime prisiminti, kad Jėzus mirė už mane ir prisikėlė tam, kad aš gyvenčiau – ir ne bet kaip, bet gyvenčiau Dievo vaiko gyvenimą. Meldžiuosi prašydamas: „Dieve, atsiųsk man savo Šventąją Dvasią, kad ji man liudytų, jog Jėzus yra prisikėlęs ir yra gyvas“. Be Šventosios Dvasios pagalbos neįsivaizduoju, kaip žmogus gali džiaugtis Jėzaus prisikėlimu. Norėčiau palinkėti kiekvienam – kasdien melskitės prašydami Šventosios Dvasios, kad Dievo dvasios galia gyventume prisikėlimo nuotaika, prisikėlimo tiesoje, džiaugdamiesi Jėzaus pergale ir tarnaudami jam, darydami gera – tada ir gyvenimas pasikeistų, ir daugelis problemų išsispręstų...

Kalbino ***Gražina Veršinskienė***
Nuotraukos iš vienuolyno archyvo

Pasimeldi už juos – o kas toliau... žmogų reikia palydėti atgailos kelyje, padėti atsiplėšti nuo aplinkos, kuri daro žalingą įtaką.

Dar vis jaučiuosi ne viską supratęs ... ir vis dar Pakūtoje.

Žmonės, atvykę į Pakutuvėnus, čia ieško ramybės, susitikimo su Dievu...